

ADVENTISTIČKA MISIJA **za mlade i odrasle**

2026 • ČETVRTO TROMESEČJE • TRANS-EVROPSKA DIVIZIJA

Sadržaj

Na naslovnoj stranici: Sve je počelo od zajedničkog uverenja: deci je bila potrebna adventistička škola oblikovana verom, međuljudskim odnosima i svrhom. Priča se nalazi na 18. strani.

FINSKA

- 4 Pronalaženje porodice na ulicama Helsinkija / 3. oktobar
- 6 Svaki korak je borba / 10. oktobar
- 8 „Promeni moj život“ / 17. oktobar

HRVATSKA

- 10 Nikada sam / 24. oktobar
- 12 Pokaži mi istinu / 31. oktobar
- 14 Pronalaženje delića koji je nedostajao / 7. novembar
- 16 Prostor za napredak / 14. novembar

POLJSKA

- 18 Kada škola postane misionsko polje / 21. novembar
- 20 Otvaranje Biblije otvara srca / 28. novembar

- 22 Škola koja je postala utočište / 5. decembar

VELIKA BRITANIJA

- 24 Muzika koja otvara vrata / 12. decembar
- 26 Više od muzike / 19. decembar
- 28 Program 13 subote: Posvećen da bi služio / 26. decembar

- 30 Budući projekti Trinaeste subote
- 31 Izvori
- 32 Mapa

 = Priče koje mogu posebno da intresuju tinejdžere

©2026 General Conference of
Seventh-day Adventists® • All rights reserved
12501 Old Columbia Pike,
Silver Spring, MD 20904-6601
1-800-648-5824 • AdventistMission.org

Dragi vođo Subotne škole,

Džina Valen
urednica časopisa

Ovog tromesečja posvetićemo se Trans-evropskoj diviziji (TED) u kojoj se nalazi 24 država i teritorija.

Alandska ostrva, Albanija, Bosna i Hercegovina, Hrvatska, Danska, Estonija, Farska ostrva, Finska, Republika Irska, Ostrvo Man, Džerzi, Litvanija, Letonija, Crna Gora, Holandija, Severna Makedonija, Norveška, Poljska, Srbija, Slovenija, Švedska, Velika Britanija, i Južni deo Kipra.

U ovoj diviziji živi 208.3 miliona ljudi uključujući 91,496 vernika hrišćanske adven-

tističke crkve. To predstavlja odnos od 1 adventiste na svakih 2,276 ljudi.

Kao deo misionskih napora, ova divizija je izabrala 4 projekta u četiri države koji će primiti sredstva 13. subote ovog tromesečja, u Finskoj, Poljskoj, Hrvatskoj i Velikoj Britaniji.

Ovog tromesečja, misionski časopis vas vodi iza scene u ove četiri države. Moći ćete da vidite kako Bog čudnovato deluje, dopirući do života ljudi, i kako ih koristi na blagoslov drugima.

Vaša podrška misionstvu je veoma značajna za jedinstvo crkve.

Hvala vam što pomažete da se članovi vašeg subotnog razreda upoznaju sa svojom duhovnom braćom i sestrama širom sveta, i što ih ohrabrujete da učestvuju u misionstvu crkve putem svojih darovanja.

Udružimo se ispunjavajući Isusov nalog.

Od srca vam želim obilje Božijih blagoslova!

Mogućnosti

Darovi 13. subote ovog tromesečja biće upotrebljeni za 4 projekta Trans-evropske divizije (TED):

- Osnivanje porodičnog misionskog centra OIKOS u Helsinkiju u Finskoj.
- Proširivanje Kompassa, prve adventističke osnovne škole u Poljskoj u mestu Podkova Lesna.
- Obnova zgrade hrišćanske adventističke crkve u Zagrebu, u Hrvatskoj.
- Opremanje misionskih prostora „Safe Space B” u državnim školama u Engleskoj.

Pronalazak porodice na ulicama Helsinkija

FINSKA / 3. OKTOBAR

Dženi

Dženi nije tražila crkvu tog zimskog dana u centru Helsinkija – molila se za prijatelje.

Samo tri meseca ranije, započela je svoje lično putovanje vere. Dok je čekala majku, ispred doktorske ordinacije, odlučila je da se prošetala ispred ambulante. Tiho moleći Boga za hrišćansku zajednicu gde bi se osetila prihvaćenom, osetila je odmah podsticaj da prošetala određenom ulicom blizu prometnog trga.

Ta odluka je sve promenila. Tamo je upoznala malu grupu iz kućne crkve Adventista sedmog dana OIKOS, osnovane u Helsinkiju. Jedan od misionara joj je prišao sa neočekivanim pitanjem:

„Da li je neko ikada napisao pesmu „za tebe?“ Kada je rekla ne, spomenuo joj je tri reči. Jedna od njih bila je „mir.“

Dok su razgovarali, Dženi je priznala da veruje u Boga, ali još uvek nije shvatala

da je ta grupa bila hrišćanska. Kada su joj objasnili da pozivaju ljude u crkvu, druga misionarka, Linda, podelila je informacije o OIKOS kući. Razmenjeni su kontakt podaci i usledio je jednostavan poziv.

U početku je Dženi oklevala. Ali verovala je u Boga koji ju je uputio da ide tom ulicom. „Nisam se plašila,“ rekla je kasnije. „Znala sam da je ovo od Njega.“

Dve sedmice kasnije, pozvonila je na vrata OIKOS kuće.

„Očekivala sam crkvenu zgradu“, prisetila se Dženi sa osmehom. „Pomislila sam, šta ako prekidam unutra neku porodicu u toku večere? Ali, molila sam se: ‘Gospode, Ti si me doveo ovde – zato, nastavi da me vodiš.’“

Srdačno je dočekan. Bogoslužjenje se prirodno pretvorilo u razgovore u malim grupama, a stranci su ubrzo postali prijatelji. „Odmah sam se osetila kao deo porodice“, rekla je. „Zato sam nastavila da dolazim.“

Dženi je odrasla u mešovitoj verskoj sredini. Njeni roditelji poticali su iz dve različite crkve. Ali, odlazak u crkvu nikada nije bio stalni deo njenog života. Kao mlada, živela je sekularnim načinom života, i bila je u bolnoj emotivnoj vezi koja ju je slomila.

„Bila sam nesrećna i tražila sam nešto za šta bih mogla da se uhvatim“, rekla je. „Znala sam za Boga i to je bila moja poslednja nada.“ U očaju se molila: „Ako si zaista tu, molim Te, pomoz mi.“

Bog je odgovorio.

Kada je Dženi počela da razvija lični odnos sa Isusom, pronašla je snagu da prekine emotivnu vezu i svoj stari život ostavi iza sebe. U molitvi, Bog je takođe učinio nešto što nikada nije mislila da je moguće – uklonio je njen gnev i gorčinu.

„Shvatila sam da ga više ne mrzim [dečka koji ju je prevario], i rekla sam mu da je Isus uklonio gnev.“ Kroz opraštanje, Dženi je mogla da podeli jevanđelje sa svojim bivšim dečkom – nešto što, kako kaže, nikada ne bi mogla pre.

Nakon što se odvojila od svog starog života, doživela je tihi period rasta – vreme sa Bogom, svojom porodicom i potragu za novim prijateljima. Te molitve uslišene su kroz OIKOS kuću.

„Ono što najviše volim kod OIKOS-a je osećaj porodičnog zajedništva“, rekla je. „Svi su dobrodošli onakvi kakvi jesu. Ljudi iz različitih sredina – i to jednostavno funkcioniše.“

Kroz tu zajednicu, Dženi je upoznala Timija, koji je bio deo prvobitnog tima OIKOS-a. Njihovo prijateljstvo preraslo je u vezu utemeljenu na veri, molitvi i svrsi. Nakon devet meseci zabavljanja, verili su se tokom misijskog programa ARISE (ustani) i venčali se u julu 2025. godine.

Dženi je takođe učestvovala u ovom tromesečnom misijskom programu evanđeoskih predavanja koja su se održavala u istočnoj Finskoj. Tamo su proučavanje Biblije, život u zajednici i praktične misijske aktivnosti produbili njenu veru.

„Najvažnija stvar koju sam naučila jeste da je Bog ljubav. Kada to shvatite, cela Biblija se složi kao velika slagalica.“

Danas, Dženi studira na Univerzitetu u Helsinkiju na odseku za vaspitanje dece, pripremajući se za budućnost služenja. Timi i ona žive blizu kućne crkve OIKOS, samo nekoliko minuta od mesta gde je prvi put pozvonila na vrata.

Osvrćući se na prošlost, Dženi jasno vidi Božju ruku: od jednostavne molitve na gradskoj ulici, do duhovne porodice, obnovljenog života i srca spremnog za misiju.

U vezi sa pričom

- Pokažite na mapi sveta Helsinki u Finskoj.
- Preuzmite slike sa Fejsbuka: (bit.ly/fb-mq).

Misionske informacije

- Prvi adventista u Finskoj bio je kapetan A. F. Lundkvist, koji je, dok je njegov brod bio usidren u Liverpulu u Engleskoj 1885. godine, kupio knjigu Urije Smita „Danilo i Otkrivenje“ i knjigu Elen Vajt „Velika borba“ od kolportera. Ostao je verni član crkve do svoje smrti 1955. godine, u 97. godini života.
- Prvi crkveni radnik u Finskoj bio je švedski političar, Emil Lind, koji je poslat u Finsku 1891. godine. Smatrao je da je taj posao težak i čak mu je prečeno progonom u Sibir.
- Godine 1892, predsednik Švedske konferencije, Olof Džonson i dve biblijske radnice, Augusta Larson i Matilda Lindgren, došli su u Helsinki. Pošto stranci nisu mogli da održavaju javne sastanke, Džonson ih je održavao u svom domu.

„U početku nisam povezivala sve događaje“, izjavljuje, „ali sada vidim – Bog me je vodio celim putem.“

Širom Finske, mnogi mladi, poput Dženi, traže zajednicu, svrhu i mesto gde vera postaje lična i postaje deo života. 🌍

Deo darova Trinaeste subote ovog tromesečja pomoći će kućnoj crkvi OIKOS da proširi svoju službu pokretanjem nove crkvene ustanove posebno dizajnirane za porodice. Baš kao što je jednostavan poziv na ulici u Helsinkiju doveo Dženi do duhovne porodice i novog života u Hristu, vaša sredstva za misionstvo pomažu u stvaranju prostora gde drugi mogu da sretnu Boga, oseće pripadnost i započnu svoje putovanje vere.

Svaki korak je borba

FINSKA / 10. OKTOBAR

Džo

DŽo je više puta oklevao da krene. Su-
botnjeg jutra kada je prvi put došao
u kuću OIKOS u Helsinkiju, sve u njegovom
biću mu je govorilo da ne ide. Iako je nedav-
no otpočeo svoje putovanje vere, anksio-
znost ga je snažno pritiskala dok je napuštao
svoj dom, išao do železničke stanice, ušao u
voz, pa čak i dok pešačio do nepoznate kuće.

„Osećao sam kao da se za svaki korak
vodi bitka“, prisetio se Džo. „Tada nisam znao
za duhovni rat – ali sada znam da „nešto nije
htelo da idem.“

Poslednja etapa puta, pešačenje od sta-
nice, trebalo je da traje pet minuta. Umesto
toga trajalo je petnaest – uz tri molitve.

Stojeći pred vratima, Džo je oklevao. Šta
ako je ovo pogrešno mesto? Šta ako me ne
prime, pomislio je. Pritisnuo je zvono na vra-
tima govoreći sebi da će, ako se niko ne javi,
otrčati nazad kući u roku od pet sekundi.

Vrata su se otvorila gotovo istog trenut-
ka. Uz tople osmehe i iskrenu dobrodošlicu,
strah koji je pratio Džoa celo jutro je nestao.
„Bilo je to kao prelazak preko barijere“, rekao
je. „Anksioznost je nestala čim sam ušao.“

Prvi put, crkva je delovala drugačije. Džo-
ovo putovanje do crkvenog praga počelo

je mnogo pre Finske. Rođen na Tajlandu od
oca Finca i majke Tajlandanke, Džo je proveo
veći deo svog detinjstva pohađajući adven-
tističke škole. Učio je biblijske priče, pevao
himne i molio se pre obroka – ali vera mu se
činila dalekom.

„Verovao sam da Bog postoji, ali Ga nisam
poznavao lično.“

Kada je Džo imao 13 godina, njegova
majka je preminula. Iako je spoznala hriš-
ćansku veru neposredno pre smrti, gubitak
je ostavio Džoa duboko zbunjenog i ogorče-
nog. Grupa mladih koja se okupljala u crkvi,
koja mu je nekada bila kao utočište, ubrzo se
raspala, a njegova pitanja o Bogu ostala su
bez odgovora.

„Nisam razumeo zašto bi Bog pun lju-
bi dozvolio da moja majka umre, a zatim i
omladinska grupa prestane sa radom“, rekao
je Džo. „Zato sam otišao.“

Godinama je tražio pripadnost negde
drugde, kroz zabave, alkohol, a kasnije i al-
ternativne duhovne puteve. Ništa nije traja-
lo. Ono što je nekada ublažavalo bol, na kra-
ju ga je produbilo.

Do svojih kasnih dvadesetih, Džo se ose-
ćao prazno i iscrpljeno. Depresija i anksio-
znost su ga teško opterećivale, a bolan ra-
skid samo je pojačao njegov očaj.

„Jedne večeri osećao sam kao da svet
nema ništa više da mi ponudi“, rekao je. Dok

je Džo doticao najnižu tačku svog života, jedna reč se urezivala u njegovo srce: *Moli se*.

„Tačno sam znao kome bi ta molitva bila namenjena – Bogu o kome sam učio kao dete.“ Te večeri, Džo se iskreno, u očajanju molio, tražeći od Boga da mu ukloni bol i da mu podari život. Iscrpljen od mnogih meseci nesanice, zaspao je.

Kada se probudio, nešto je bilo drugačije. „Depresija je, jednostavno, nestala. Znao sam da to nije moje delovanje, već Božje.“

Nekoliko dana kasnije, vozeći bicikl do posla po hladnom zimskom jutru, Džo je osetio radost koja raste u njegovom srcu. „Osećao sam se kao da sunce sija samo za mene.“ Sa srcem punim zahvalnosti, potpuno je posvetio svoj život Bogu.

Nedugo zatim, Džo je prihvatio poziv kućne crkve OIKOS.

„Nikada nisam doživeo tako nešto“, izjavljuje. „Ljudi su slušali. Želeli su da saznaju moju priču. Nije bilo osude – samo prihvatanje.“

Džo je te prve subote ostao do kasno uveče, deleći svoje svedočanstvo iznova sa ljudima kojima je zaista bilo stalo. Od tog dana, znao je da je pronašao duhovnu porodicu.

„Ono što me je najviše pogodilo, jeste to što ljudi u OIKOS-u ne samo da govore o Isusovim učenjima – već pokušavaju da ih žive.“

Ohrabren pronalaskom zajednice koja je verovala u njega, Džo je počeo da oseća novi poziv. Danas, on studira teologiju pripremajući se za pastorsku službu. Njegov san je da služi u kućnoj crkvi OIKOS i pomogne u osnivanju novih crkava – mesta gde drugi koji traže prihvatanje mogu sresti Boga baš kao što je i on.

„Ova kućna crkva je samo sredstvo u Božjim rukama“, smatra Džo. „Ono što je važno je Božje carstvo – i pomaganje drugi-

U vezi sa pričom

- Pokažite na mapi sveta Helsinku u Finskoj.
- Preuzmite slike sa Fejsbuka: (bit.ly/fb-mq).

Važne činjenice

- Zvanično ime Finske je Republika Finska.
- Glavni i najveći grad Finske je Helsinku.
- Finski naziv za Finsku je *Suomi*.
- Finska valuta je evro.
- Zvanični jezici Finske su finški i švedski, mada su priznati i regionalni jezici poput samskog, karelskog i finskog kala.
- Nacionalna himna Finske („Naša zemlja“) može se pevati na finškom („Maame“) i švedskom („Vart zemlja“).

ma da otkriju Njegovu ljubav koja je promenila „moj život“.

Osvrćući se unazad na svoj život, Džo vidi Božju ruku u svakom koraku, od seme na posejanog u detinjstvu do dugog, teškog pešačenja ka kući u kojoj je konačno pronašao svoj dom.

Džoovo putovanje nas podseća da pronalaženje vere često počinje pronalaženjem zajednice.

Kroz službe poput kućne crkve OIKOS, Bog stvara mesta gde ljudi opterećeni usamljenošću, sumnjom ili strahom mogu da upoznaju istinsku pripadnost i isceljujuću Hristovu ljubav. 🌍

Deo darova Trinaeste subote ovog tromesečja podržaće OIKOS dok širi svoj uticaj i priprema se za osnivanje novih crkava za sledeću generaciju mladih. Hvala vam na vašem velikodušnom, vernom davanju.

Promeni moj život

FINSKA / 17. OKTOBAR

Mikael

„Ako postojiš, promeni mi život.“ Bila je to jednostavna molitva obeshrabrenog tinejdžera koji se osećao zaobljeno u navikama kojih nije mogao da se oslobodi.

Mikael je odrastao u hrišćanskom domu u Finskoj, kao adventista sedmog dana četvrte generacije sa očeve strane. Njegova majka je upoznala adventističku veru kroz evanđeoske sastanke ubrzo nakon udaje za Mikaelovog oca. Kada je kasnije saznala da je trudna, dala je tiho obećanje Bogu: *Posvetiće ovo dete Tvojoj službi.*

Kao malo dete, Mikael je osećao tu posvećenost, a da je nije u potpunosti razumevao. Seća se kako se pretvarao da je pastor sa tri godine, držeći službe „kućne crkve“ u svojoj dnevnoj sobi. Kršten je sa 11 godina i osećao je Božje vođstvo.

Ali, ubrzo nakon toga, njegova porodica se preselila u ruralnu Finsku, gde je adventistička crkva bila mala, a Mikael se osećao izolovano – i kao vernik i kao deo etničke manjine.

Očajnički je čeznuo za pripadnošću, počeo je da puši, pije i odlazi na žurke tokom ranih tinejdžerskih godina. Vikendi su bili ispunjeni alkoholom, a subote su ga ponekad zaticale kako mamuran sedi u zadnjem delu crkve.

Nikada nije prestao da veruje u Boga, ali se osećao rastrgnutim između vere i privlačnosti sveta.

Adventistički letnji kampovi postali su mu spas. Svake godine, Mikael se vraćao nazad Bogu – ali kada bi se vratio u školu, sama snaga volje nije bila dovoljna da promeni navike. Do 15. godine, njegova borba dostigla je najmračniju tačku. „Donosio sam odluke zbog kojih sam se duboko kajao“, priseća se. „Sve je delovalo kao da se vodi duhovna bitka.“

Na jednom kampovanju, Mikael je slušao kako je govornik iznosio svedočanstvo o svojoj transformaciji. Sedeći u zadnjem redu, pomislio je: *Kada budem imao 25 godina, srediću svoj život.* Čak i tada, ispod svega, osećao je tihi poziv – koji nije mogao potpuno da objasni, ali nije mogao ni da od njega pobjegne.

Prekretnica nije došla kroz samodisciplinu, već kroz predaju.

Kasno uveče jedne večeri, nakon još jednog vikenda provedenog na zabavama, Mikael je pogledao svoj odraz na prozoru šalter sale železničke stanice i zapitao se:

Ko sam ja, i šta to postajem? Kada je stigao u svoju učeničku sobu, iskreno se pomolio: „Bože, volim ovaj način života. Čak ni ne želim da se menjam. Ali, ako Ti želiš moju promenu, imaš moju dozvolu.“

Nedugo zatim, ponovo se pomolio: „Ako zaista postojiš, promeni mi život.“

Bog je odgovorio – ne dramatičnim emocijama, već tihom transformacijom. Mikael je otkrio da žudi za nečim drugačijim. Prestao je sa svojim lošim navikama i počeo da provodi vreme sa prijateljima koji su veru shvatali ozbiljno. Jedne večeri, nakon što se pomolio sa njima, nije osetio nikakav nalet emocija – ipak, sve se promenilo. „Nisam ništa osetio“, rekao je, „ali posle toga više nisam bio isti.“

Ubrzo, Bog je počeo da ga vodi na neočekivane načine. Jednog subotnjeg popodneva, dok mu je bilo dosadno i dok je lutao sam kroz tržni centar, Mikael je osetio podsticaj da razgovara sa strancima o Bogu. Iako se osećao nepripremljenim, poslušao je. Dok je govorio, vera koja se nekada činila udaljenom odjednom je postala stvarna. „Bilo je kao da me je Bog podučavao dok sam govorio“, izjavljuje.

To iskustvo je označilo početak putovanja ka službi.

Nakon srednje škole, Mikael se pridružio programu obuke za misiju u Australiji. Tamo je počeo da se formira njegov san: osnivanje crkve kod kuće u Finskoj.

Godine 2019, kontaktirao je crkvene vođe i pridružio se ranim naporima planiranja za novu službu u Helsinkiju.

Zatim je došla 2020. godina i pandemija je zaustavila planove; razdvojila Mikaela od njegove devojke u inostranstvu, iscrpla njegove finansije i gurnula ga u duboko obeshrabrenje. Lišen sna i izolovan, pitao se zašto bi mu Bog dao takvu nadu samo da bi mu je oduzeo. Pa ipak, čak i u tom trenutku, Bog je tiho radio svoj posao.

Tog leta, formiran je mali tim. Zatim je kuća postala dostupna za manje od mesec dana od inicijalne ideje. Do avgusta 2020. godine, vrata kućne crkve Oikos su se otvorila.

U vezi sa pričom

- Pokažite na mapi sveta Helsinki u Finskoj.
- Preuzmite slike sa Fejsbuka: (bit.ly/fb-mq).

Misionske informacije

- Mrki medved je nacionalna životinja Finske. Nacionalna ptica je labud, nacionalni cvet je đurđevak, a nacionalno drvo je srebrna breza.
- U Finskoj postoji više od 168.000 jezera i 179.000 ostrva.
- Laponija je najveća i najsevernija regija u Finskoj i delimično se nalazi u Arktičkom krugu. Finski naziv za Laponiju je „Lappi“, a na švedskom „Lappland“.

Ono što je počelo kao krhki korak vere, preraslo je u živu adventističku crkvu sedmog dana. Svake subote, mladi se okupljaju radi proučavanja Biblije, bogoslužjenja, zajedničkih obroka i druženja. Ljudi dolaze iz različitih sredina i iz preko 30 nacionalnosti, stvarajući topao, gostoljubiv prostor gde se vera oseća stvarnom.

Tokom proteklih šest godina, stotine ljudi prošlo je kroz kuću Oikos. Mnogi su kršteni. Drugi su produbili svoju veru i zakoračili u novi život. Mladi ljudi koji su nekada tražili pripadnost, pronašli su duhovnu porodicu.

Mikael sada jasno vidi Božju ruku. Danas, kućna crkva Oikos prerasta svoj prostor. San je sada veći: osnovati još jednu crkvu i podići novu generaciju mladih hrišćana koji će služiti širom Finske i šire. 🌍

Ovog tromesečja, deo dara Trinaeste subote pomoći će u podršci budućim crkvama koje se otvaraju delovanjem kuće Oikos – mestima gde se vera, uz iskrene molitve, živi, a životi se menjaju.

Nikada sam

HRVATSKA / 24. OKTOBAR

Pastor Dario

Bilo je pet sati ujutru 22. marta 2020. godine, kada se pastor Dario iznenada probudio. Nije planirao da ustane tako rano, ali se odjednom potpuno probudio sa snažnom željom da peva.

Tiho je ustao iz kreveta, uzeo gitaru i počeo da peva: „Ne nikada sam, ne nikada sam...”

Sledećih trideset minuta pevao je iste reči iznova i iznova. Nije znao zašto.

Zatim je kleknuo pored kreveta i počeo da se moli za onlajn evanđeosku seriju koju je vodio tokom pandemije KOVID-19. Svakog dana verno je prenosio poruke nade uživo, ali je gledanost bila mala. Molio se da Bog nekako iskoristi te klipove da dopre do srca ljudi.

Posle nekog vremena, vratio se u krevet. Ležeći na leđima, sa rukama ispruženim ka nebu, nastavio je da se moli, ovog puta za članove svoje crkve. Molio je Boga da ih ojača, da ih ohrabri, da ih drži blizu Sebe.

Pastor Dario je služio u istorijskoj Adventističkoj hrišćanskoj crkvi Zagrebačkoj 1 – prvoj adventističkoj crkvi u Hrvatskoj. Izgrađen 1935. godine, to je prvi prostor u

vlasništvu Adventističke crkve za bogoslužnje u glavnom gradu. Verni članovi su ga gradili u vreme teških društvenih izazova. Kompleks obuhvata prelepu dvospratnu salu za bogoslužnje, prostorije za subotnju školu, kancelarije, biblioteku, prostor za štampariju i izdavačku kuću i nekoliko stanova koji se nalaze direktno iznad dvorane.

Pastor Dario živio je u jednom od tih stanova.

U 6:34h ujutru, dok je ležao moleći se, cela zgrada je počela snažno da se trese.

Zidne police su se srušile. Zidovi su popucali. Tlo se ljuljalo pod njim.

Ali, on je osećao mir. Znao je da je Bog s njim. Reči koje je upravo pevao ispunile su mu um: *Ne nikada sam.* „Bože, spreman sam, čak i ako umrem.”

Kada se potres smirio, čuli su se vriskovi iz obližnjih zgrada. Zemljotres je pogodio Zagreb razornom silom. Brzo se obukavši, pastor Dario je istrčao napolje, okupljajući komšije i pomažući im da se smire.

Mnoge zgrade u gradu bile su potpuno uništene, uključujući i istorijsku crkvu Zagreb 1.

Do 10:00h časova, njegov telefon je počeo da zvoni. Zabrinuti članovi porodice su ga nagovarali da napusti grad.

„Trebalo bi da dođeš kući“, rekla je njegova majka. „Zatvoriće Zagreb.“

Misleći da bi možda bilo mudro da privremeno ode iz grada, pastor Dario je počeo da pakuje kofer.

Tada je čuo jasno pitanje: Gde ideš?

„Kući,“ odgovorio je naglas.

Ali, podsticaj se nastavio: Ne. Prestani s tim. Idi u svoju kancelariju.

Nesiguran šta će tamo zateći, poslušao je. Na njegovo zaprepašćenje, kancelarija je bila netaknuta. Čak ni mali studio koji se koristio za prenos evanđeoskih predavanja uživo nije bio oštećen.

Ubrzo je stigao predsednik oblasti. S obzirom na jačinu zemljotresa, pretpostavio je da će internet predavanja uživo morati da se pauziraju.

Ali, tehničari su proverili opremu. „Možemo da emitujemo danas“, rekli su. Okrećući se pastoru Dariju, predsednik oblasti je pitao: „Da li ste spremni da idete uživo?“

„Da“, odgovorio je bez oklevanja. „Moram.“

Te večeri, kada je program otpočeo, desilo se nešto izuzetno. Pojavili su se gledaoci. Hiljade ljudi koji su bili potreseni, uplašeni i tražili nadu, pratili su program.

„Mnogo ljudi je gledalo i bilo ohrabreno nakon onoga što smo svi upravo doživeli“, rekao je kasnije pastor Dario. „Bilo je ključno nastaviti program. Bog je iskoristio tu tragediju da započne nešto novo.“

Od tog trenutka, onlajn služba se dramatično proširila. Pastor Dario i nekoliko drugih pastora u Hrvatskoj pokrenuli su Jutjub kanale koji nastavljaju da rade i danas, dosežući hiljade ljudi vodeći ih kroz proučavanje Biblije.

U vezi sa pričom

- Pokažite na mapi sveta Zagreb u Hrvatskoj.
- Preuzmite slike sa Fejsbuka: (bit.ly/fb-mq).

Misionske informacije

- Hrvatska ima 40 adventističkih crkava sedmog dana i 2.389 članova. Sa populacijom od 3.851.000, to je jedan član crkve na svakih 1.612 stanovnika.
- Hrvatska nema zvaničnu religiju, a sloboda veroispovesti je ustavno pravo.
- Hrišćani čine skoro 90 % hrvatskog stanovništva. Oko 80 % njih su katolici, 3 % su pravoslavci, a 5 % su ostali hrišćani. Više od 10 % su „bez religije“ ili „drugo“.

Prepoznavši ovaj rastući digitalni misionski poduhvat, pastor Dario sada služi kao direktor medijskog centra Jadranske unije u Trans-evropskoj diviziji.

Iako su delovi kompleksa Zagreb 1 preživeli zemljotres, istorijska crkvena zgrada oštećena je do te mere da se ne može popraviti i morala je biti srušena. Ipak, članovi crkve tu nisu stali. Oni nastavljaju da se sastaju u privremenim prostorima, verno svetkujući Boga i šireći nadu sa svojom zajednicom, dok se raduju ponovnoj izgradnji crkvene zgrade. 🌐

Ovog tromesečja, vaš dar Trinaeste subote pomoći će u izgradnji nove crkvene zgrade za crkvenu porodicu Zagreb 1 – mesto gde bogoslužjenje, evangelizam i misionstvo mogu ponovo da cvetaju.

Hvala vam što pomažete našoj braći i sestrama u Hrvatskoj da obnove ne samo zidove, već centar nade za njihov grad.

Pokaži mi istinu

HRVATSKA / 31. OKTOBAR

Nika

Radnim danima popodne u Zagrebu, smeh i tiha koncentracija ispunjavaju crkvenu biblioteku poznatu kao „Škola Prilaz.“ Za jednim stolom sedi Nika, strpljivo pomažući detetu da uradi težak školski domaći zadatak. Ona zastaje i nežno pita: „Hoćemo li se pomoliti?“

Za čak dvanaest učenika svake sedmice, Nika je više od tutora. Ona je stalno prisustvo – neko ko sluša, ohrabruje i usmerava mlada srca ka Bogu.

Jednog dana, majka jednog učenika neočekivano je hospitalizovana. Deca su bila zabrinuta. „Hajde da se pomolimo za nju“, predložila je Nika. Pomolili su se. Ubrzo nakon toga, majka se oporavila, i izašla iz bolnice.

Još jedno dete, tako srećno u toploj atmosferi ovog programa, jednom je izjavilo: „Želim da radim ovde kad porastem!“

Za Niku, ovakvi trenuci duboko su značajni. „Osećam se veoma ispunjeno i blisko Isusu. Znam da me Sveti Duh vodi.“

Ali, samo nekoliko godina ranije, njen život je izgledao sasvim drugačije.

Kao i većina ljudi u Hrvatskoj, Nika je odgajana u tradicionalnoj religiji te zemlje. Međutim, kao mlada osoba, počela je da čezne za nečim više. Njena duhovna radoznalost ju je dovela do učenja Nju Ejdzā.

Čak je putovala u Indiju, istražujući ideje o reinkarnaciji i učestvujući u složenim ritualima.

„Ali, sve je bilo isprazno“, priseća se. „Ništa se nije menjalo. Molila sam se, ali sve je bilo isto.“

Ono što ju je najviše mučilo bila je nedoslednost. „Govorili su o dobrim stvarima“, kaže, „ali nisu ih se pridržavali“.

Razočarana i duhovno nezadovoljna, Nika se vratila u Hrvatsku osećajući se usamljeno i bez svrhe. Onda je jednog dana upoznala stariju ženu koja ju je pozvala u crkvu.

Tamo je dobila Bibliju.

Kada je počela da čita, nešto joj je privuklo pažnju – bila je to subota. Sve je izgledalo jasno u Svetom pismu.

„Zašto ne idete u crkvu subotom“, upitala je sveštenika.

„To nije važno“, odgovorio je. „To je samo jedan običan dan.“

Ali, Nika nije mogla da ignoriše ono što je otkrivala u Bibliji.

„Nije samo jedan običan dan“, pomislila je.

Počela je da se moli: „Bože, pokaži mi istinu.“

Pretražujući po internetu, Nika je naišla na Jutjub kanal koji se bavio temama sa kojima se nekada borila – reinkarnacijom, stvaranjem sveta i pouzdanosti Svetog pisma. Prezentacije su imale smisla. Saznala je da je govornik adventista i da će uskoro držati

predavanje u lokalnoj Adventističkoj crkvi. Odlučila je da prisustvuje predavanju.

Ono što je slušala ponovo je duboko odjekivalo u njenom srcu.

Štaviše, ljudi su je toplo dočekali – posebno Mileta, crkveni poverenik za literaturu, koji ju je pitao da li bi želela da se pridruži grupi koja je proučavala dopisnu Biblijsku školu.

„Teme ću obrađivati kod kuće“, odgovorila je, „i dolaziću jednom sedmično da razgovaramo.“

Tri do četiri sata su zajedno proučavali svake sedmice. Mileta ju je upoznao sa spisima Elen Vajt, dok je Nika željno čitala. Istina se otkrivala – jasna, biblijska, dosledna.

Kada je prekoračena zbog poštovanja subote, Nika je donela tešku odluku. Napustila je dotadašnji posao i prihvatila rad noću kao deo obezbeđenja kako bi bila slobodna tokom subotnjeg dana. Duge mirne smene su joj davale dosta vremena za čitanje i razmišljanje.

Konačno, znala je da je pronašla ono što je tražila. Nika je krštena 16. decembra 2023. godine.

Pošto je istorijska crkvena zgrada u Zagrebu bila teško oštećena u zemljotresu 2020. godine, njeno krštenje je obavljeno u drugoj adventističkoj crkvi.

Njena porodica je prisustvovala. Njen očuh, koji je dugo tvrdio da je ateista, kasnije joj je rekao: „Na pravom si mestu.“ Samo nekoliko sedmica kasnije, preminuo je. Nika duboko u sebi čuva te reči i nastavlja da se moli za svoju majku i braću.

Šest meseci nakon krštenja, ukazala se neočekivana prilika. Crkvenoj školi „Prilaz“, vannastavnom programu podučavanja dece započetim tokom pandemije, trebala je pomoć, a Nika je rado odgovorila na potrebu.

Ovaj program su podržali Trans-evropska divizija i Hrvatska konferencija. Bio je osmišljen da služi porodicama preopterećenim akademskim i društvenim pritiscima.

Sada Nika pomaže deci radeći sa njima domaće zadatke – i nežno ih upoznaje sa Bogom koji joj je promenio život.

U vezi sa pričom

- Pokažite na mapi sveta Zagreb u Hrvatskoj.
- Preuzmite slike sa Fejsbuka: (bit.ly/fb-mq).

Važne činjenice

- Zvanično ime Hrvatske je Republika Hrvatska.
- Glavni grad Hrvatske je Zagreb, koji se nalazi na severu zemlje.
- Hrvatski je zvanični jezik Hrvatske.
- Evro je novčana valuta Hrvatske.
- Hrvatska obala sadrži više od hiljadu ostrva, od kojih je samo 48 naseljeno.
- Arena u Puli je antički rimski amfiteatar i jedini je na svetu gde je ceo kružni zid još uvek netaknut.

Ona takođe povremeno vozi taksi. U svom autu, čuva primerke knjige „Put Hristu“ i zdravstvene časopise, moleći se svakog dana da Bog pošalje na njen put nekoga ko traži „istinu.“ Ona sada pomaže drugima da je pronađu.

Danas, članovi crkve Zagreb 1 nastavljaju da se sastaju u privremenim prostorijama dok se raduju obnovi svog crkvenog doma – teško oštećenog u zemljotresu 2020. godine. Ali dok čekaju, misija se nastavlja. Kroz misijske projekte u pružanju pomoći poput škole *Prilaz*, životi ljudi se menjaju. 🌍

Vaš dar Trinaeste subote pomoći će da se izgradi nova crkvena zgrada u Zagrebu – mesto gde bogoslužjenje, proučavanje Biblije, dečji programi i pomoć zajednici mogu ponovo da procvetaju. To će biti duhovni dom ne samo za članove crkve, već i za tragače za istinom poput Nike koji se mole: „Bože, pokaži mi istinu.“

Pronalaženje delića koji je nedostajao

HRVATSKA / 7. NOVEMBAR

Goran

Goran je odrastao u dobroj porodici. Otprilike u vreme kada je postao opsednut košarkom, njegova majka počela je da proučava Bibliju sa adventistima i krstila se u Adventističkoj crkvi. Povremeno je išao u crkvu sa njom. Pre nego što je otišao u Sjedinjene Američke Države, dala mu je Bibliju na engleskom.

Na univerzitetu je ponekad čitao, posebno Otkrivenje, iako je malo toga razumeo. U teškim trenucima se čak i molio. Ali, nikada nije osetio lični odnos sa Bogom.

Sada, ponovo u Hrvatskoj i tražeći svrhu, odlučio je da pokuša ponovo.

„Rekao sam sebi, pokušao sam sve ostalo. Jedino što je preostalo je da se vratim Bibliji i razmislim o životu sa Bogom.“

Počeo je usrdno da čita i da se moli. Želeći da pronađe svoj put, a ne da jednostavno sledi majčin put, išao je u crkvu koja je svetkovala nedelju. Ali mučio ga je jedan problem.

„Trn u mom oku je uvek bila subota. Od detinjstva sam znao, „šta Biblija kaže.“

Kada je njegova grupa za proučavanje Biblije stigla do 2. Mojsijeve 20, pažljivo je slušao. Objašnjenje četvrte zapovesti bilo je kratko: „Naša subota koju treba da svetkujemo je sada nedelja.“ Onda su krenuli dalje.

Goran nije bio ubeđen.

Jedne večeri, izlivajući svoje srce u molitvi, otvorio je Isaiju 58. poglavlje i pročitao o tome kako je subota nazvana „milinom“. Te reči su ga duboko pogodile. Uverenje je postalo jasno.

Košarka je bila Goranov život.

Od svoje 12. godine razmišljao je, sanjao i gradio svoj identitet oko jednog cilja: da postane profesionalni košarkaš. Nakon srednje škole u Hrvatskoj, taj san mu se činio dostižnim kada je dobio košarkašku stipendiju na univerzitetu Mejn u Fort Kentu u Sjedinjenim Državama.

U severnom Mejnu, Goran je studirao poslovni menadžment i intenzivno trenirao kao deo studentsko-sportskog programa. Ali, kada je završio poslednju godinu studija, dočekala ga je stvarnost. Neće uspeti da nađe angažman u profesionalnim ligama.

„Sa srušenim životnim snom“, rekao je, „sve se činilo besmislenim.“

Diplomirao je osnovne studije i vratio se u Hrvatsku, dobivši posao u poreskoj službi u Zagrebu. Spolja, bio je uspešan, a unutra prazan.

„Bio bih u noćnom klubu“, priseća se, „i odjednom bi mi došla misao: Šta radim ovde? *Ovaj život je besmislen.*“

Odlučio je da poseti Adventističku crkvu u Zagrebu. Čak je pozvao i svoju majku da pođe sa njim.

„Čim sam došao, osetio sam da mi je srce bilo smireno, kao kod kuće.“

Bio je spreman za krštenje, ali jedno pitanje je ostalo: Elen G. Vajt.

Otrpili u to vreme, upoznao je Danijelu, mladu devojk u crkvi koja će kasnije postati njegova supruga. Goran je iskazao svoju sumnju o proročkoj službi Elen Vajt.

„U redu“, rekla mu je Danijela, „imaj svoje mišljenje. Ali pogledaj samo jedan video.“

Prezentacija je pažljivo objašnjavala biblijske karakteristike proroka. Imalo je smisla. Goran je počeo sam da čita.

„Što sam više proučavao Bibliju i njene spise, bio sam sve uvereniji da sam na pravom putu.“

Kršten je u crkvi Zagreb 1. Šest meseci kasnije, Danijela i on su se tamo venčali.

„Konačno sam pronašao deo koji je nedostajao. Pronašao sam ga u Isusu.“ Ali priča se tu nije završila.

Želeći da i drugi dožive istu radost, Goran i Danijela su pokrenuli Fejsbuk akciju pod nazivom „Poklon knjiga“. Nudili su besplatne primerke knjiga „Velika borba“, „Čežnja vekova“ i druge hrišćanske knjige – troškovi dostave bili su uključeni.

Odziv je bio ogroman. Više od 10.000 knjiga je distribuirano širom Hrvatske. Kako je interesovanje raslo, Trans-evropska divizija je pomogla u proširenju projekta, a slične inicijative su počele u susednim zemljama.

Goran i drugi mladi članovi crkve Zagreb 1 su takođe organizovali biblijska proučavanja preko interneta pod nazivom „Biblijska istina“. Hiljade su bile uključene. Jedan od njih, sada studira da postane adventistički pastor.

Zatim, 2020. godine, razorni zemljotres pogodio je Zagreb. Crkva koja je dovodila do promena u životima ljudi – bila je oštećena do te mere da je morala biti srušena.

U vezi sa pričom

- Pokažite na mapi sveta Zagreb u Hrvatskoj.
- Preuzmite slike sa Fejsbuka: (bit.ly/fb-mq).

Misionske informacije

- Poruka Crkve adventista sedmog dana prvi put je stigla na Balkansko poluostrvo, gde se nalazi Hrvatska, 1880. godine, kada je A. Zefrid otišao u Skoplje (današnja Severna Makedonija).
- Ogranak izdavačke kuće u Zagrebu osnovan je oko 1913. godine pod nazivom Život i zdravlje, i ostao je aktivan do Drugog svetskog rata.
- Crkva adventista sedmog dana nije zvanično priznata od strane Hrvatske vlade do 1990. godine.
- Nakon što je Hrvatska proglasila nezavisnost od Jugoslavije početkom 1990-ih, izdavačka filijala Znaci Vremena u Zagrebu postala je hrvatsko-slovenačka izdavačka kuća, sada Hrvatska izdavačka kuća.
- U Hrvatskoj se nalaze Jadranska unija i Adventistička srednja škola u Maruševcu.

„Bilo je srceparajuće“, rekao je Goran. „Ali kada smo čuli za projekat darova Trinaeste subote, to nam je dalo nadu.“ Stare crkvene zgrade možda više nema, ali misija se nastavlja. Vera ove žive zajednice ostaje jaka. Putem društvenih medija, onlajn biblijskih proučavanja i ličnih svedočanstava, vernici ove crkve dopiru do velikog mnoštva ljudi, više nego ikad. 🌐

Vaš dar Trinaeste subote pomoći će izgradnju nove crkve u srcu Zagreba: mesta gde srca koja tragaju poput Goranovog, mogu pronaći deo koji nedostaje. Hvala vam što velikodušno dajete kako bi drugi mogli da pronađu svoj dom u Isusu.

Prostor za napredak

HRVATSKA / 14. NOVEMBAR

Leon

naučila. I svake godine, deca su dovodila svoje prijatelje koji nisu adventisti.

Prošle godine, troje mladih ljudi je kršteno u kampu – dvoje iz adventističkih porodica i jedan mladić, koji je došao kao gost. Kamp je bio više od igara. Bila je to vera u akciji. I to je usadilo nešto u Leonovo srce.

Kada je 2018. godine krenuo u srednju školu u Maruševcu da uči za fizikalnog terapeuta, nešto drugo se promenilo. Upravo je bio otvoren potpuno novi blok muških spavaonica – finansiran prethodnim darom Trinaeste subote.

„Bilo je fantastično, nismo imali ključeve od soba. Imali smo kartice. Bilo je kao u hotelu.“

Stari dom imao je četiri učenika po sobi, a novi dva. Nove sobe su takođe imale klima uređaj, moderan nameštaj i zajedničko kupatilo za dve sobe.

„Bilo je moderno. Čisto. Udobno. A učenički klub bio je povezan sa domom.“

U blizini su bili tereni za košarku i odbojku – mesta gde su se prijateljstva prirodno stvarala. Za Leonovu generaciju, novi studentski blok nije bio samo zgrada. Bio je to dom.

Neki stariji učenici osećali su nostalgiju za starim učeničkim domom. Ali, za one koji su odrasli u novom, on je postao centar učeničkog života: mesto za učenje, smeh, razgovor o veri i izgradnju zajednice.

Učenici koji su došli na stručno osposobljavanje takođe su pronašli nešto dublje – pripadnost.

Leon je imao sedam godina kada je prvi put otišao na biblijsko kampovanje u Maruševac. Njegovi roditelji su išli u isti kamp kada su bili deca. Kamp postoji od 1972. godine – letnja tradicija za adventističke porodice širom Hrvatske.

Za Leona, prva sedmica je sve promenila. „Bilo je 50 do 100 dece“, priseća se. „Imali smo biblijska proučavanja svaki dan, radionice, pevanje, fotografisanje i sport, a svake večeri posle obroka, imali smo bogoslužjenje.“

Ali, ono čega se najviše seća je bejzbol. Ne baš američki bejzbol – već njihova verzija. Teniske loptice. Improvizovane baze. Igra lište ispunjeno smehom. I tradicija stara više od pedeset godina.

„Igrali smo svake večeri do devet. To je bila najveća stvar u kampu!“

Svaka sedmica završavala se subotnjim programom koji su deca pripremala: pesme, scenski prikazi i bogoslužjenja za roditelje koji su dolazili da vide šta su njihova deca

Kao dete, Leon je jednom rekao svom direktoru osnovne škole: „Tokom sedmice želim da budem kamenorezac. U subotu želim da budem pastor.“

Ali, u srednjoj školi se zaljubio u sport, anatomiju i ljudsko telo.

Fizikalna terapija mu se činila kao očigledan put. Završio je srednju školu, i bio je dobro pripremljen za dalje obrazovanje.

Tokom svoje poslednje godine srednje škole, jedna misao se stalno nametala, u početku tiho. „Ne znam zašto, ali sam ponovo počeo da razmišljam o pastorskoj službi.“

Misao nije nestala. Rasla je. Leon je počeo da razgovara sa profesorima. Sa svojom devojkom. Sa roditeljima. Molio se, razmišljao. Osećaj Božjeg poziva postao je jasniji.

Upisao je teologiju na Maruševcu i završio osnovne studije. Danas, sa 24 godine, i nedavno venčan, služi kao pastor pripravnik.

Nije zaboravio biblijski kamp. Tokom godina, vraćao sam se – prvo kao savetnik koji brine o mlađoj deci, zatim kao biblijski učitelj, pa kao predavač.

Takođe je pomogao u pokretanju i vođenju Teen Connect vikend duhovnog programa za tinejdžere širom Hrvatske i Slovenije, jer je primetio da, iako postoji mnogo programa za decu, bilo je malo programa za tinejdžere.

„Uvek uključujemo misijske aktivnosti. Posete starijim domovima. Čišćenje kampusa. Distribucija literature.“

On razume nešto važno: vera koja ga je oblikovala formirana je u zajednici – na kampovima, u spavaonicama, bogoslužju i službi.

Kada se otvorio novi blok spavaonica, niko nije mogao da predvidi koji će mladići tamo da spavaju, ili šta je Bog namenio da postanu. Ali, investicija je stvorila prostor za duhovni rast, za pripadanje i slušanje Božjeg glasa.

Danas, Leon služi u Zagrebu, pomažući u vođenju biblijskih proučavanja i omladin-

U vezi sa pričom

- Pokažite na mapi sveta Zagreb u Hrvatskoj.
- Preuzmite slike sa Fejsbuka: (bit.ly/fb-mq).

Važne činjenice

- Pronalazač i inženjer, Nikola Tesla, rođen je 1856. godine u selu Smiljan tadašnjoj Austrougarskoj. Kasnije, dve hiljadite, njegov dom iz detinjstva pretvoren je u muzej.
- 25. juna 1991. godine, Hrvatska je proglasila nezavisnost od Jugoslavije, što je dovelo do Hrvatskog rata za nezavisnost.
- Hrvatski plaćenici iz sedamnaestog veka nosili su prve kravate. Francuska reč za kravatu, cravate, potiče od hrvatske reči hrvatska.
- Morske orgulje u Zadru kombinuju prelep arhitektonski dizajn sa lepotom prirode. Izgrađene od cevi koje prolaze ispod velikih mermernih stepenica koje vode u more, talasi koji se razbijaju guraju vazduh kroz cevi stvarajući magične melodije.

skih programa – deo je nove generacije hrvatskih pastora oblikovanih adventističkim obrazovanjem i životom zajednice. 🌍

Dar Trinaeste subote u prvom tromesečju 2017. godine pomogao je u izgradnji bloka spavaonica u Maruševcu, a učenici i studenti poput Leona bili su oblikovani tim darom. Danas, u Zagrebu, crkvena zajednica je raseljena zbog štete od zemljotresa. Ona nastoji da obnovi mesto gde se mladi, porodice i tragaoci za istinom mogu okupljati na bogoslužju i službi bližnjima. Vaša sredstva pomažu u stvaranju prostora gde vera može da raste i gde Bog može oblikovati sledeću generaciju svoje dece.

Kada škola postane misionarsko polje

POLJSKA / 21. NOVEMBAR

Agata

lo samo tri meseca. Prihvatanje poziva značilo je napuštanje stabilne pozicije nastavnice, uz hipoteku i oslanjanje u velikoj meri na prihode svog supruga.

„Mnogo sam se molila“, priseća se. „Bila je to jedna od najtežih odluka u mom životu.“

Kada je pitala supruga za savet, njegov odgovor je bio jednostavan: „Samo pokušaj.“

Agata je istupila napred sa verom. Prošla su tri meseca – a onda je došlo još sredstava. „Nikada nije postojao trenutak da nismo imali novca. Bog je to blagoslovio od početka, iako je početak bio veoma težak.“

Iz tog krhkog početka izrastao je KOM-PAS, adventistička osnovna škola i predškolska ustanova koja opslužuje decu od 1. do 8. razreda.

Za samo nekoliko godina, broj učenika je porastao na 50 u osnovnoj školi i 32 u predškolskoj ustanovi, uz podršku tima nastavnika i osoblja koji svoj rad vide kao Božji poziv.

Agata brzo odaje priznanje timu. „To nije samo posao“, izjavljuje. „mi ovo vidimo kao misionarsko polje.“

Radeći zajedno, oni su oblikovali školsku kulturu koja je lična i duhovno topla.

Kako se škola razvijala, razvijala se i njena filozofija. Adventističko obrazovanje. Agata i njene kolege shvataju da to nije samo dodavanje časova Biblije standardnom nastavnom planu i programu. To je briga i obrazovanje celog deteta – fizički, emocionalno, intelektualno i duhovno.

Skoro 20 godina, Agata je predavala poljski jezik i književnost u državnim školama blizu Varšave. Volela je da predaje, ali, vremenom je osećala da joj nešto nedostaje. Nastava je bila obimna, časovi užurbani, i bilo je malo vremena da zaista upozna učenike.

„Želela sam nešto dublje, ne samo da održim lekciju i odem, već da zaista upoznam svoje učenike – njihove potrebe, njihove talente, njihove porodice.“

Do 2018. godine, uvidela je da je bilo vreme za promenu. Iste godine, mala grupa adventističkih roditelja počela je da nudi časove engleskog jezika za decu predškolskog uzrasta na kampusu crkve. Ono što je počelo sa nekoliko porodica, preraslo je u zajedničko uverenje: njihovoj deci je bila potrebna adventistička škola oblikovana verom, odnosima i svrhom.

Roditelji su pitali Agatu da li bi pomogla.

Situacija je bila neizvesna. Postojala je samo jedna učionica, a finansiranje bi trajalo

Jedan ključni uticaj bio je obrazovanje na otvorenom. Biblijske lekcije često započinju u zatvorenom prostoru, a nastavljaju se u prirodi, gde deca povezuju Sveto pismo sa onim što vide oko sebe – oblacima, drvećem, zemljom i nebom.

„Kada su deca napolju, ona su izložena Božjem delovanju“, smatra Agata. „Dišu svež vazduh, kreću se, njihovi umovi rade bolje. I razumeju da je priroda nešto što je Bog stvorio.“

Montesori metode obrazovanja takođe pomažu nastavnicima da se posvete svakom detetu ponaosob. I učenici rade u skladu sa svojim kapacitetima, okruženi praktičnim materijalima, vođeni po potrebi.

Aktivnosti KOMPAS-a protežu se i izvan učionice. Učenici služe svojoj zajednici – posećuju starije komšije, dele ručno rađene kartice sa biblijskim stihovima i pevaju za ljude koji bi inače bili sami.

Petak takođe izgleda drugačije. Učenici rade u baštama i po kampusu – slikaju, metu, grabuljaju, sakupljaju otpale grane – i seju seme u zemlju, i to postaje lekcija o Božjoj reči. Sedmica se često završava zajedničkom logorskom vatrom, gde se predškolci i stariji učenici okupljaju, pevaju, razgovaraju i igraju zajedno.

Vremenom su Agata i njene kolege primetile promenu kod same dece. „Sveti Duh ovde menja dečja srca, vidimo to u načinu na koji razgovaraju jedna sa drugom, kako razmišljaju o tome da li će njihove reči nekoga povrediti. Čak i prvaci pokazuju empatiju. Znamo da Sveti Duh deluje.“

Jedan kišni dan je to posebno jasno pokazao. Tokom planiranog izleta, vreme se pogoršalo. Dok se Agata naglas brinula, dve osmogodišnjakinje – njena ćerka i drugarica iz razreda – ponudile su rešenje. „Ne brite“, rekle su, „molićemo se.“

Molile su se, i kiša je prestala. „Za njih je molitva prvi odgovor. Veruju da Bog sluša – i vide rezultate.“

Danas, Agata služi kao direktorka škole, uloga kojoj se nekada opirala jer je želela da ostane bliska sa učenicima. A poziv je jasan.

U vezi sa pričom

- Pokažite na mapi sveta Poljsku i grad Varšavu.
- Preuzmite slike sa Fejsbuka: (bit.ly/fb-mq).

Misionske informacije

- Poljska ima 117 adventističkih crkava, 33 grupe vernika i ukupno 6.032 članova. Sa populacijom od 37.565.000, to predstavlja odnos od jednog člana crkve na svakih 6.228 Poljaka.
- Poljska je jedna od najreligioznijih zemalja u Evropi, a katolicizam predstavlja važan deo poljskog društva.
- Više od 70 % Poljaka su katolici, 28 % se ne izjašnjava ni za jednu religiju. Ostale hrišćanske denominacije čine samo 1 % stanovništva.
- Prvi adventistički radnici, J. Laubhan i H. Škubovič, preselili su se u istočnu Poljsku sa Krima. 1893. godine, osnovana je prva crkva na tadašnjoj teritoriji Poljske.

„Ovo nije samo škola“, često kaže, „ovo je misionsko polje.“

U KOMPAS-u, deca se oblikuju da žive sa osećanjem usmerenim na Hrista gde god da idu. Ovo obrazovanje je večno, smatra Agata. „Ono počinje ovde, ali se nastavlja u raju.“

Škola i danas raste tako da prostor postaje skučen. U toku su planovi za dodavanje novog sprata sa nekoliko novih učionica i drugih potrebnih objekata kako bi još više dece moglo da se obrazuje u ovom okruženju usmerenom na Hrista. 🌍

Deo vašeg dara Trinaeste subote biće iskorišćen za pomoć u neophodnom proširenju KOMPAS škole. Agata je uverena da će, baš kao što je Bog sve vodio od početka, nastaviti da vodi kroz molitvu, posvećene učitelje i velikodušnost vernika širom sveta.

Otvaranje Biblije otvara srce

POLJSKA / 28. NOVEMBAR

Monika

Monika nikada nije planirala da predaje u adventističkoj školi.

Njen put do učionice počeo je gotovo slučajno tokom razgovora na venčanju 2022. godine. Neko ju je pitao da li bi mogla da predaje istoriju u Adventističkoj osnovnoj školi KOMPAS. Nije bila sigurna, ali je imala duboku ljubav prema istoriji, iskustvo u obrazovanju svoje dece kroz kućno obrazovanje i godine provedene učeći zajedno sa drugim porodicama u maloj zajednici za kućno obrazovanje.

„Znala sam šta se očekuje u biografiji“, izjavljuje Monika. „Znala sam kako deca uče.“

Složila se da pokuša.

Danas Monika predaje istoriju od 4. do 8. razreda. Ona je takođe razredna starešina za 5. i 6. razred, provodeći vreme sa svojim učenicima dok napreduju – što joj omogućava da ih dobro upoznaje. Ona takođe predaje poljski jezik i književnost.

Njena učionica je sve samo ne tipična. Učenici dolaze iz različitih sredina i sistema verovanja: adventističkih, katoličkih, kalvinističkih, ateističkih, budističkih, Hare Krišna. Neki otvoreno govore o reinkarnaciji. Mnogi imaju potrebe za pomoć pri učenju. To je mešavina svega koja bi mogla da zastraši neke nastavnike. Međutim, Monika nije zabrinuta.

„Samo krenite napred“, njen je životni moto. Kada je prvi put nastupila kao razredni starešina, prepoznala je neposredni izazov: ako bi vreme za Biblijsku nastavu trebalo da bude smisleno, učenici najpre moraju da poveruju u samu Bibliju. Zato je umesto da počne sa poznatim pričama, počela postavljajući pitanja.

Skoro mesec dana, razred je istraživao zašto Biblija polaže pravo na autoritet i zašto Sveto pismo sebe opisuje kao svetlost, istinu i živu reč. Učenici su svakodnevno otvarali svoje Biblije, čitajući odlomke i upoređujući stihove.

„Trudimo se da ne prođe dan, a da ne otvorimo Bibliju“, objašnjava Monika. „Uvek jasno objašnjavamo da ono što govorimo dolazi iz Svetog pisma.“

Taj pristup je oblikovan trenutkom koji nikada neće zaboraviti. Prvog dana škole, dok je objašnjavala dnevni raspored, jedan dečak je podigao ruku. „Može li se verovati u Boga, a ne u Crkvu“, upitao je.

To nije bilo lako pitanje. Monika je otišla kući i dugo razmišljala o tome. Konačno, znala je kako da odgovori.

„Da“, rekla mu je. „Bila sam takva osoba mnogo godina.“

Taj odgovor je otvorio vrata za nešto dublje.

Monika razume sumnju jer ju je doživela. Odgajio ju je otac ateista, koji se otvoreno rugao religiji. Voleći ga, usvojila je njegove stavove. Kao tinejdžerka, verovala je da je vera iluzija – sve dok jedno mirno veče nije sve promenilo.

Sedeći sama za svojim stolom jedne večeri sa šesnaest godina, počela je da razmišlja o svetu i kako on funkcioniše. „Ovo sve nije moglo da se desi samo od sebe“, shvatila je. U mraku te večeri prošaputala je ono što sada prepoznaje kao svoju prvu molitvu: *Ako postojiš Svemoguća Silo, pokaži mi se.*

Ta molitva je otvorila vrata. Božji odgovori su dolazili polako – kroz knjige, prijateljstva i neočekivane susrete. Svoju prvu Bibliju kupila je gotovo neobavezno, stavivši je netaknutu na policu.

Kasnije, preko prijatelja koji su istraživali veru tokom poslednjih godina Poljske pod komunizmom, počela je da posećuje sastanke, postavlja pitanja i otvara Sveto pismo za sebe.

Neki putevi su je vodili u čorsokake. Drugi su otkrivali istinu pomešanu sa za-bludom. Ali jedno je postalo jasno: Bibliji se moglo verovati, a Isus je stvaran.

Na kraju, Monika je prisustvovala adventističkim evanđeoskim predavanjima u Varšavi. Slušala je o biblijskim učenjima sa kojima se nikada ranije nije susrela. Konačno, jednog junskog dana, odmah nakon završetka ispita u srednjoj školi, krštena je.

U vezi sa pričom

- Pokažite na mapi sveta Poljsku i grad Varšavu.
- Preuzmite slike sa Fejsbuka: (bit.ly/fb-mq).

Važne činjenice

- Zvanično ime Poljske je Republika Poljska.
- Glavni i najveći grad Poljske je Varšava.
- Zvanični jezik Poljske je poljski.
- Poljska novčana valuta je zlot.
- Naziv Poljske na poljskom je Polska, što znači polje ili ravnica.
- Poljska ima oko 10.000 jezera. Najveća su Snjardvi i Mamri, dok je najdublje jezero Hanča, duboko 108,5 metara.

To putovanje oblikovalo je njen život. Ta-kođe, oblikuje i njena predavanja.

„Kada učenici postavljaju teška pitanja, ja se ne plašim“, kaže Monika. „Prošla sam kroz to.“

Danas, mnogi njeni učenici nikada nisu čuli osnovne biblijske priče – priče koje adventistička deca često znaju napamet. Monika, ih oprezno predstavlja, ponekad koristeći knjige, gradeći zajednički temelj Svetog pisma i poverenja u Boga. 🌍

Na njenoj nastavi, vera se nikada ne forsira. Ona se jasno nudi, dosledno i s ljubavlju. Vaš dar Trinaeste subote imaće veliki uticaj na školu KOMPAS, omogućavajući joj da se proširi dodavanjem jednog sprata od 200m². Ovo će pružiti preko potreban dodatni prostor za ovu rastuću školu. Hvala vam što svojim sredstvima pomažete i podržavate misijske projekte hrišćanske adventističke crkve!

Škola koja je postala utočište

POLJSKA / 5. DECEMBAR

Žana

ustanova i osnovna škola bilo je kao odgovor na molitvu.

Ali, još jedna prepreka je stajala na putu: novac.

Kao i mnogim izbegličkim porodicama, Čuprunovima su finansije bila slaba tačka. Školarina u privatnoj školi bila je izvan njihovih mogućnosti. Ipak, Žana se molila. Želela je da bar jedno od njene dece pohađa školu.

Najmlađe dete je primljeno u predškolsku ustanovu po znatno sniženoj ceni.

Žana je bila zahvalna, ali joj je teško zbog starije dece, koja su morala da pohađaju javne škole.

Odlučna da doprinese koliko god je mogla, Žana je počela da radi na kampusu, čisteći zgrade. Viktor je pomagao u projektima održavanja i izgradnje. Radili su vredno, tiho i zahvalno, ne pretpostavljajući da će više od toga biti moguće.

Ali, Žana je nastavila da se moli. Njena najveća nada bila je da njena ćerka, Sofija, pohađa adventističku školu. Kada su školski rukovodioci saznali za njihovu porodičnu situaciju, tražili su rešenje. Zahtev je podnet ASI (Adventističke-laičke službe i preduzeća) sa objašnjenjem da deca bračnog para

Kada je rat primorao Žanu i Viktora da napuste svoj dom u Ukrajini, poneli su sa sobom malo više od svoje dece i vere. Kao i mnoge porodice koje beže od rata, nisu znali gde će doći, niti koliko će putovanje trajati.

Ono što je Žana znala jeste da želi da njena deca nastave da odrastaju uz adventističko obrazovanje.

U Ukrajini su adventističke škole na dobrom glasu, a porodica Čuprun se nadala da će njihovo troje dece biti obrazovano u verskom okruženju. Ali, rat je zatvorio vrata za koja nikada nisu ni zamišljali da će se zatvoriti. Kao izbeglice, njihova budućnost bila je neizvesna, a izbori ograničeni.

Kada je porodica stigla u Poljsku, dobili su privremeno utočište na crkvenom kampusu koji je uključivao i novootvorenu adventističku školu KOMPAS. Za Žanu, otkriće da tamo postoji adventistička predškolska

izbeglica čeznu za adventističkim obrazovanjem, ali ne mogu da priušte troškove školarina.

Odgovor je stigao sa neočekivanom velikodušnošću. Obezbeđena su sredstva kako bi se Sofiji pomoglo da pohađa školu tokom cele godine. Uz dodatnu podršku, njena školarina smanjena je na nivo koji porodica mogla da podnese.

„Žanin san je bio“, rekao je jedan učitelj, „da ima svoje dete ovde.“

Sofija je počela da pohađa školu i procvetala je.

Dve ili tri godine kasnije, uz kontinuiranu podršku, upisan je i najstariji sin. Čuprunovi su sada imali svo troje dece koja su učila u okruženju oblikovanom verom, ljubaznošću i svrhom.

Za Sofiju je škola brzo postala više od časova i domaćih zadataka. Postala je priпадnost.

Jedne godine, učenici su bili pozvani da učestvuju u časovima plivanja – opcionalnoj aktivnosti koja je zahtevala dodatnu naknadu. Sofija je želela da se pridruži, ali njena porodica nije mogla to joj to priuštiti. Kada je jedna nastavnica saznala za tu situaciju, tiho se umešala i platila Sofiji da pohađa časove tokom cele godine.

Nije bilo nikakvog saopštenja. Nije traženo priznanje. To je bio jednostavno čin saosećanja – jedan od mnogih koji definišu duh ove škole.

Za porodice poput Čuprunovih, adventističko obrazovanje nije luksuz. To je stabilnost u vremenu previranja. To je duhovno utemeljenje kada se sve ostalo čini neizvesnim. To je podsetnik da čak i u rasejanju, oni nisu zaboravljeni.

Deca Čuprun – Naum, Sofija i Natan – sada rastu, obrazuju se i služe zajedno sa svojim školskim drugovima iz Poljske i šire. Oni proučavaju Sveto pismo, uče napolju, služe

U vezi sa pričom

- Pokažite na mapi sveta Poljsku i grad Varšavu.
- Preuzmite slike sa Fejsbuka: (bit.ly/fb-mq).

Važne činjenice

- Nekoliko Poljaka je poznato u istoriji nauke i tehnologije. Nikola Kopernik (1473–1543) je naučno pokazao da je Sunce centar Sunčevog sistema, a ne Zemlja. Marija Sklodovska-Kiri, ili Marija Kiri (1867–1934), bila je poljska pionirka u istraživanju radioaktivnosti. Bila je prva žena koja je osvojila Nobelovu nagradu i prva osoba koja je to učinila dva puta.
- Varšava je skoro potpuno uništena bombama u Drugom svetskom ratu. Posle rata, grad je obnovljen na osnovu slika venecijanskog umetnika iz osamnaestog veka, Bernarda Belota.
- Poljska ima prvu kuću naopačke. Izgrađena je u šumi, a posetioci ulaze kroz tavanke prozore.

svojoj zajednici i doživljavaju veru ne samo kao zbir pravila, već kao životnu praksu.

Njihova priča je jedna od mnogih. Za Žanu, odgovor na njene molitve nije došao odjednom. Dolazio je korak po korak – kroz školu, zajednicu, velikodušna srca i Boga koji sluša. A za njenu decu, došao je u obliku mesta kome pripadaju.

KOMPAS je mnogo više od same škole. To je mesto gde se deca osećaju bezbedno da uče i rastu u lepom okruženju, gde su ohrabrena da se približe Bogu i jedni drugima. 🌍

Hvala vam što podržavate misiju tako što velikodušno izdvajate svoje darove Trinaeste subote.

Muzika koja otvara vrata

VELIKA BRITANIJA / 12. DECEMBAR

Fiona

je da se pridružuje sve više porodica koje nisu adventističke. Onda je pandemija sve promenila.

Dok su mnogi programi pauzirani, EL-SOM je nastavio. Jedan roditelj, IT stručnjak, pomogao je u postavljanju Gugl učionice kako bi učenici mogli da predaju zadatke iz muzičke teorije i organizuju onlajn časove. Oko polovine učenika se prilagodilo novoj situaciji.

„Nismo želeli da deca ne rade ništa“, objašnjava Fiona. „Muzika im je dala strukturu i nadu.“

Tokom istog perioda, u crkvenoj zgradi delovao je još jedan misijski program: E5 Banka za bebe, koja je podržavala više od 300 porodica obezbeđujući hranu odeću i osnovne potrepštine. Dok su porodice ulazile u zgradu, mogle su da čuju klasičnu muziku kako odzvanja hodnikom.

„Klasična muzika ima terapeutsko dejstvo“, kaže Fiona. „Roditelji bi se raspitivali o melodijama.“

Ljudi su počeli da stižu iz drugih socijalnih službi, agencija za podršku mentalnom zdravlju i mreža za podršku porodica. Fiona je lično prihvatila nekoliko dece upućene preko Banke za bebe, mnoga bila su deca izbeglica ili poticala iz ugroženih porodica.

Godine 2021, ELSOM se registrovao kao dobrotvorna organizacija, formalno jačajući svoju misiju pružanja obrazovanja iz klasične muzike ugroženim porodicama. Sredstva crkvene oblasti Južne Engleske, Britanske unije i sa drugih strana, počela su da pomažu i subvencionišu nastavu.

Danas, škola je porasla sa deset učenika na 150. Dvanaest nastavnika radi, neki lič-

Kada je Fiona prvi put zamoljena 2014. godine da vodi novi muzički projekat u istočnom Londonu, oklevala je.

Ideja je potekla od vođa adventističkih crkava u istočnom Londonu koji su razgovarali o tome kako da stvore centre uticaja u svojim sredinama. Pomenuti su zdravstvo i obrazovanje. Onda je neko predložio muzičku školu. Pastor Dejvid Barnet, koji je poznavao Fionu putem njenog rada dirigovanja velikim horovima i orkestrima – uključujući 25 godina nastupa – predložio je njeno ime.

U početku nije bila sigurna. „Razmišljala sam o pokretanju nečega u severnom Londonu“, rekla je. „Ali to nije uspelo.“

Ipak, živela je u istočnom Londonu. Nakon molitve i razmišljanja, pristala je.

5. aprila 2015. godine, škola klasične muzike istočnog Londona (ELSOM) otvorila je svoja vrata u Adventističkoj crkvi u Klaptonu u londonskoj opštini Hakni. Počeli su sa četiri nastavnika i oko deset učenika. Informacije o školi su se uglavnom odvijale usmeno i putem crkvenih obaveštenja.

Od početka, vizija je imala dva puta: jačanje muzike unutar Adventističke crkve i dosezanje do šire zajednice.

U početku je većina učenika dolazila iz lokalnih crkava, ali nakon što je 2016. godine pokrenuta jednostavna veb-stranica, počelo

no, a neki onlajn, sa učenicima koji dolaze ne samo iz Istočnog Londona, već i iz Velsa, Škotske i šire.

Jedno od najvećih dostignuća škole došlo je 2024. godine, kada je Savet za umetnost dodelio 10.000 britanskih funti za 17-sedmični orkestarski projekat za decu i mlade uzrasta od osam do devetnaest godina. Učestvovalo je pedeset troje mladih ljudi. Usledila su dva koncerta: jedan u Adventističkoj crkvi u Klaptonu i drugi u Kraljevskom muzičkom koledžu.

U aprilu 2025. godine, ELSOM je proslavio svoju desetu godišnjicu sedmicom posebnih događaja. Vrhunac je došao kada je član kraljevske porodice – vojvotkinja od Gločestera – posetila crkvu u Klaptonu, slušala dvadesetominutni orkestarski nastup i provela sat vremena u razgovoru sa učenicima.

Iza kulisa, partnerstva nastavljaju da se razvijaju. Kroz vezu sa organizacijom „Nukleo“, ELSOM je dobio više od trideset instrumenata kao donaciju – violine, viole, drvene duvačke instrumente, limene duvačke instrumente, klavijature, pa čak i beli kontrabas. Fionin rođak je pomogao u obezbeđivanju dugoročne pozajmice kompletnog seta timpana, štedeći dobrotvornoj organizaciji stotine funti na zakupnini po koncertu.

„Trenutno“, izjavljuje Fiona kroz osmeh, „moja dnevna soba izgleda kao skladište nota.“

Međutim, prostor je postao najveće ograničenje škole. Pošto radi prvenstveno nedeljom i radnim danima uveče u crkvi, ELSOM ima liste čekanja i svake sedmice dobija nove polaznike. Fiona i njen tim trenutno istražuju mogućnost zakupa većeg prostora.

„Naša misija je da dopremo do više ljudi“, izjavljuje. „Muzika je medijum. Kroz klasičnu muziku, ljudi koji nisu naše vere saznaju ko smo.“

Polaznici škole su starosti od pet do osamdeset pet godina. Neki su početnici koji prvi put drže violinu. Drugi su penzioneri koji studiraju naprednu muzičku teoriju. Nova inicijativa pod nazivom „Ujedinjene generacije“ sada okuplja starije osobe, decu

U vezi sa pričom

- Pokažite na mapi sveta Veliku Britaniju i grad London.
- Preuzmite slike sa Fejsbuka: (bit.ly/fb-mq).

Misionske informacije

- Prvi adventistički radnici u Britaniji bili su Džon N. Lafboro i njegova supruga Eni, koji su stigli u Sautempton, u Engleskoj, 1878. godine.
- Ubrzo nakon dolaska u Britaniju, Lafboro je usvojio moto „Napred, nema mesta za obeshrabrenje za one koji ponizno rade u Božjem delu.“
- Iako je napredak bio spor, do trenutka kada su se Lafborovi vratili u Sjedinjene Države 1883. godine, 100 ljudi je bilo kršteno.

i porodice u horovima i orkestrima, pozajmljujući instrumente, kako finansije ne bi postale prepreka.

Za Fionu, cilj ostaje jednostavan: „Radi se o prenošenju Hristove ljubavi koja nam je data kroz muziku onima koji je inače drugačije ne bi spoznali.“ 🌍

Ovog tromesečja, vaš dar Trinaeste subote pomoći će u službi deci i porodicama kroz još jedan projekat Safe Space2Be. Takvi centri biće razvijeni u lokalnim školama u partnerstvu sa lokalnim adventističkim crkvama. Ova prijatna okruženja pružaće kapelanske usluge, mentorstvo, podršku za dobrobit i praktični rad sa učenicima i njihovim porodicama. Svaki centar funkcionisaće kao mali centar uticaja gde će učenici i njihove porodice moći da se sretnu sa saosećanjem, stabilnošću i Hristovom ljubavlju na delu. Hvala vam što podržavate ovu službu tako što velikodušno izdvajate i prilažete svoja sredstva.

Više od muzike

VELIKA BRITANIJA / 19. DECEMBAR

Kiron

Kada se vratio u London, kontaktirao je Fionu u Istočnolondonskoj školi klasične muzike (ELSON). Njegov brat je tamo bio godinama ranije i dobro je poznavao direktorku. Kiron je pozvao i jednostavno pitao da li ima posla.

„Bilo je“, kaže sa osmehom. „Trebao joj je nastavnik teorije.“

„Muzička teorija, insistira on, je neophodna. „To je kao učenje jezika. Nema smisla govoriti francuski ako ne znate da ga čitate. Muzika je ista – morate je razumeti.“

To razumevanje je oblikovalo celu njegovu karijeru. Danas, sa 27 godina, Kiron svira sedam instrumenata: violinu, violu, violončelo, kontrabas, klavir, bas gitaru i klarinet. Njegova jaka teorijska osnova mu omogućava da se lako kreće među njima sa samopouzdanjem.

„Lako je svirati muziku. Nije uvek lako razumeti je.“

U ELSON-u, njegova uloga se proširila. Ono što je počelo kao nastava teorije preraslo je u vođenje gudačke sekcije orchestra, a vremenom i u obavljanje dužnosti pomoćnika muzičkog direktora. On planira repertoar, diriguje sekcije, ulazi da diriguje kada je potrebno, i mentor je mladim muzičarima.

Oko 75 učenika svira pod njegovim vođstvom. Samo gudačka sekcija uključuje više od 20 svirača.

Ali, za Kirona, muzika nikada nisu samo note.

„Imao sam učenike koji uopšte nisu mogli da govore kada su prvi put došli. Sada su

Kada je Kiron prvi put uzeo violinu u ruke sa četiri godine, to nije bila u potpunosti njegova ideja.

Njegov stariji brat je već počeo sa časovima muzike, a njihova majka imala je jedno jasno pravilo: „Ako ćeš svirati violinu, sviraj je kako treba.“

Kiron je tako radio.

Rođen u Londonu, proveo je sedamnaest godina odrastajući u Grenadi pre nego što se vratio u Veliku Britaniju 2019. godine. Njegova majka je verovala da će taj prelaz njenim sinovima pružiti veće mogućnosti. „Nije želela da imamo male živote“, izjavljuje. „Želela je da iskusimo više.“

Muzika je postala taj put. Sa trinaest godina, Kiron je već predavao klavir i violinu. Vodio je probe, uvežbavao ansamble i razvijao reputaciju discipline i izvrsnosti.

„Imao sam najvišu ocenu u svojoj grupi i bio sam najposvećeniji.“ Odgovornost je došla prirodno.

samouvereni i izražajni. Nije stvar samo u muzici – stvar je u odnosu.“

Muzika, smatra on, otkriva karakter. „Ako je dete stidljivo, čujete to u njegovom sviranju. Ako je nepažljivo, čujete to. Ako je marljivo, čujete i to. Muzika pojačava ličnost – ne možete se sakriti od nje.“

Ta iskrenost ga je takođe oblikovala. Kao dete, frustracija ga je ponekad dovodila do toga da udara klavir kada je pravio greške. Njegova majka mu je u takvim situacijama umela mirno da kaže da „stavi vodu u svoje vino“ – tj. da razblaži svoj intenzitet i nauči se strpljenju.

Muzika je postala ogledalo. „Kada se mučite sa nekim odlomkom, morate da se zapitate: Da li je to do muzike – ili do mene? Ponekad je to samo vaša ličnost.“

Tokom godina, posmatrao je bivše učenike kako nastupaju u dvoranama poput Rojal Albert Hala u Londonu i odazivaju se na pozive za profesionalna snimanja. Videti njihov rast pruža mu duboko zadovoljstvo.

„Nasleđe je važno“, kaže. „To je način da se kaže da sam bio ovde. Ostavio sam nešto za sobom.“

Njegova vera je utkana u njegovu muziku. Omiljene kompozicije uključuju „Dođi do Izvora“, „Dobro je, dobro sve“ i „Velika je vernost Tvoja.“ On veruje da muzika posvećena Bogu oblikuje srce koliko i tehnika oblikuje ruke.

Muzika, vas tera da osetite ono što biste inače izbegli. Čak i u borbi imate lepotu.

„Suštinska nagrada nadmašuje patnju. A, ponekad sama patnja postaje umetnost.“

U ELSOM-u vidi više od skala i sonata. Vidi formiranje samopouzdanja, razvoj discipline, jačanje vere.

„Nije stvar samo u učenju sviranja instrumenta, radi se o tome da postanete neko.“

Adventisti sedmog dana dotiču živote dece i mladih na moćan način širom Velike Britanije. Ove Trinaeste subote možete po-

U vezi sa pričom

- Pokažite na mapi sveta Veliku Britaniju i grad London.
- Preuzmite slike sa Fejsbuka: (bit.ly/fb-mq).

Važne činjenice

- Ujedinjeno Kraljevstvo Velike Britanije i Severne Irske obično se naziva Ujedinjeno Kraljevstvo (UK) ili jednostavno Britanija.
- Iako se termini često koriste naizmenično, UK je politički entitet; Velika Britanija se odnosi na teritoriju ostrva koje obuhvata Englesku, Škotsku i Vels; a Britanska ostrva obuhvataju ostrva Velike Britanije, Irsku i mnoga manja okolna ostrva.
- Glavni grad Ujedinjenog Kraljevstva je London, u Engleskoj.
- Valuta Ujedinjenog Kraljevstva je britanska funta, što znači da je zasnovana na sterling srebru, a ne na zlatu.
- Godine 1884, Kraljevska opservatorija Grinič u Londonu je izabrana za početni meridijan, deleći svet na istočnu i zapadnu hemisferu.
- Prva poštanska marka na svetu izdata je u Ujedinjenom Kraljevstvu 1840. godine.
- London ima najstariji sistem metroa, otvoren 1863. godine.

moći deci u Engleskoj koja možda ne mogu da pohađaju školu poput ELSOM-a, ali im je potreban neko ko će brinuti o njima. 🌐

Ovog tromesečja vaši darovi pomoći će Hrišćanskoj adventističkoj crkvi u Velikoj Britaniji da stvori male centre Safe Space2Be za decu u školama širom Engleske koja se osećaju zabrinuto, usamljeno ili uplašeno. Ovi centri za mentalno zdravlje pružaće save-
tovanje i druge usluge podrške ugroženoj deci i njihovim porodicama. Hvala vam na podršci.

Posvećen da bi služio

PROGRAM TRINAESTE SUBOTE

VELIKA BRITANIJA / 26. DECEMBAR

Jeron

„Posvetili smo se u crkvi da služimo Bogu“, jednostavno kaže.

Odrastajući u hrišćanskom domu, muzika nikada nije bila samo zabava. Njegova majka, koja je nekada pevala kao mlada devojka u Etiopiji, insistira na disciplini i posvećenosti. Njegov otac voli duhovne pesme, posebno one koje ukazuju na Hristov povratak. Petkom uveče, porodica se okuplja na bogosluženju – pevajući, moleći se i svirajući zajedno.

Te navike su formirale nešto stabilno u njemu.

ELSOM je Jeronu pružio mogućnosti koje nikada nije očekivao. Nastupao je u crkvama širom Londona, učestvovao je na koncertima orkestra u srcu Londona, pa čak i svirao pred Njenim Kraljevskim Visočanstvom vojvotkinjom od Gločestera tokom proslave desete godišnjice škole.

„Bio je to veliki trenutak, ali najbolje od svega je što pesme koje sviramo uvek hvale Gospoda.“

Njegov učitelj violine pažljivo bira repertoar koji odražava hrišćanske vrednosti. Božićni programi ispunjeni su duhovnim pesmama koje slave Hristovo rođenje. Sveta muzika nije usputna misao – ona je centralna.

„To je u velikoj meri pozitivno uticalo na moju veru. Nema šanse da izvodimo pesme koje ne odražavaju Boga.“

Međutim, ispiti za izvođenje mogu biti zastrašujući. Spoljni ispitivači Trinita koledža

Kada se Jeron prvi put pridružio Istočno-londonskoj školi klasične muzike (ELSOM) pre skoro sedam godina, jednostavno je želeo da nauči da svira violinu. Nije shvatao da će disciplina izražena kroz muziku oblikovati ne samo njegovu veštinu već i njegovu veru.

Počeo je sa violinom. Prošle godine dodao je i trubu. Uz izvođenje, on proučava muzičku teoriju, uči da izračunava ritmove, analizira muzičke pasaže i razume strukturu i harmoniju.

„Ponekad se suočavamo sa izazovima“, kaže zamišljeno. „Čak i kada znate teoriju, i dalje morate da je primenjujete.“

Ta lekcija, priznaje, važi daleko izvan muzike.

Sada kao student koji studira biznis na Londonskom metropolitanskom univerzitetu, Jeron nastavlja verno da služi u svojoj matičnoj crkvi u Totenhemu. Njegov brat svira klavir. Jeron svira violinu. Zajedno redovno vode muzičke tačke na bogoslužjenjima.

procenjuju svakog učenika. Standardi su visoki i očekivanja su velika.

„U početku je strašno“, priznaje, „ali vremenom postaje lakše.“

Kroz muziku, Jeron se naučio istrajnosti; kroz javne nastupe samopouzdanju; kroz duhovnu muziku duhovnoj posvećenosti.

Takođe je video kako muzika oblikuje karakter. Disciplina u praksi preliva se u disciplinu u životu. Pažnja posvećena detaljima gradi odgovornost. Rad sa orkestrom podučava o saradnji i poniznosti.

„U muzici se ne možete sakriti“, objašnjava. „Morate dobro da uradite svoj deo posla kako bi svi ostali mogli da se ukllope u kompoziciju.“

U gradu velikom i užurbanom kao što je London, gde su smetnje i pritisci stalni, ELSOM pruža nešto stabilno i svrsishodno: zajednicu utemeljenu na dobrom kvalitetu i veri.

Danas, Jeron muziku ne vidi samo kao veštinu, već kao službu.

„Jednostavno smatram da je ELSOM neverovatan. I mnogo toga možete da naučite. Nastavnici nam pomažu da prevaziđemo teškoće. I ono što naučimo koristimo u službi Bogu i bližnjima.“

Njegova posvećenost besprekornosti, disciplini, i pre svega Hristu, nastavlja da raste.

Mladi ljudi poput Jerona ojačani su kada vera i zajednica rade zajedno. 🌍

Ovog tromesečja vaši darovi pomoći će Hrišćanskoj adventističkoj crkvi u Velikoj Britaniji da stvori male centre, SafeSpace-2Be, za decu u školama širom Engleske koja se osećaju zabrinuto, usamljeno ili uplašeno. Ovi centri za mentalno zdravlje pružaju savetovanje i druge usluge podrške ugroženim deci i njihovim porodicama.

Sredstva će takođe biti usmerena na tri druga projekta u Trans-evropskoj diviziji, uključujući:

Otvaranje porodičnog misijskog centra OIKOS u Helsinkiju, u Finskoj; proširenje KOMPAS-a, prve adventističke osnovne ško-

U vezi sa pričom

- Pokažite na mapi sveta Veliku Britaniju i grad London.
- Preuzmite slike sa Fejsbuka: (bit.ly/fb-mq).

Misionske informacije

- Britanska unija organizovana je 1903. godine, sa 1.160 članova.
- U Britaniji postoji sedam adventističkih škola: Viši koledž Njubold, Srednja škola Stanboro Park, Osnovna škola Stanboro Park, Škola Njubold, Škola Hajland Haus, Škola Harper Bel i Škola Flet Vud.

Važne činjenice

- Zvanični jezik Ujedinjenog Kraljevstva je engleski, mada postoje priznati regionalni jezici, uključujući škotski, škotski galski, velški, kornvolski i irski.
- Kraljevina Velika Britanija formirana je Aktima o uniji 1707. godine, kada su se Kraljevine Engleska i Škotska ujedinile.
- Godine 1800, još jedan Akt o uniji ujedinio je Veliku Britaniju sa Kraljevinom Irskom. Iako je veći deo ostrva Irske postao nezavisna zemlja, severni deo zemlje ostaje deo Ujedinjenog Kraljevstva.
- Voda koja odvaja Ujedinjeno Kraljevstvo od ostatka Evrope poznata je kao Lamanš, dok se voda između Irske i ostataka Britanije naziva Irsko more.

le u Poljskoj; i obnovu zgrade Adventističke crkve sedmog dana u Zagrebu, u Hrvatskoj.

Hvala vam što želite da svojim sredstvima velikodušno doprinesete projektima poput ovih.

Hvala vam što ćete danas, Trinaeste subote, velikodušno priložiti darove!

(Prilaganje darova uz pratnju instrumentalne muzike)

Pre Trinaeste subote

- Podsetite sve da su njihovi misijski prinosi, darovi za širenje Božje Reči širom sveta, i da će četvrtina sredstava Trinaeste subote biti upotrebljena na projekte u Južnopacifičkoj diviziji.
- Pre ili posle priče koristite mapu da pokažete zemlje Južnopacifičke divizije. Možete preuzeti misionsku mapu sa projektima na Fejsbuku na: bit.ly/fb-mk.

Hvala vam na velikodušnoj podršci preko darova Trinaeste subote. U prvom tromesečju 2017. godine, ova sredstva pomogla su da se obezbedi preko potreban muški internat pri srednjoj školi Adventističke crkve u Maruševcu, mestu udaljenom oko 80 minuta vožnje severno od Zagreba u Hrvatskoj.

U ovom tromesečju, vaši darovi pomoći će u obnovi Hrišćanske adventističke crkve „Prilaz” u Zagrebu. Hvala vam što svojim darivanjem verno podržavate svoju braću i sestre u Hrvatskoj.

Budući projekti Trinaeste subote

Projekti Trinaeste subote narednog tromesečja biće u Zapadno-centralnoj afričkoj diviziji.

- Izgradnja centara uticaja u međunarodnoj akademiji Princ Emanuel u Abidžanu, u Obali Slonovače.
- Izgradnja zdravstvene klinike u Praji, na Zelenortskim ostrvima.
- Izgradnja osnovne škole Princ Emanuel u Bati, u Ekvatorijalnoj Gvineji.

Izvori za vođe

ONLAJN INFORMACIJE

U nastavku su navedeni izvori informacija koji mogu biti korisni u pripremi za misijski segment Subotne škole. Za više informacija o kulturama i istoriji zemalja prikazanih u ovom tromesečju posetite veb-stranice:

Hrvatska (vladina veb-stranica):	vlada.gov.hr/en ;
Hrvatska turistička zajednica:	bit.ly/VisitCroatia ;
Posetite Hrvatsku:	www.visit-croatia.co.uk ;
Lounli Planet:	bit.ly/LP_Croatia ;
Finska (vladina veb-stranica):	bit.ly/FinnGovt ;
Posetite Finsku:	www.visitfinland.com/en ;
Finska informacije za putovanje:	finlandtravel.fi/en/home ;
Raf gajds:	www.roughguides.com/finland/ ;
Poljska (vladina veb-stranica):	www.gov.pl ;
Poljska organizacija za turizam:	www.pot.gov.pl/en ;
Putujete u Poljsku:	www.poland.travel/en ;
Lounli Planet:	bit.ly/LP_Poland ;
Ujedinjeno Kraljevstvo (vladina veb-stranica):	www.gov.uk ;
Posetite Britaniju:	www.visitbritain.com/en ;
Trip Sevi:	bit.ly/TripSavvyUK ;
Trip Advajzor:	bit.ly/TripAdvUK .

ADVENTISTI SEDMOG DANA:

Trans-evropska divizija:	ted.adventist.org ;
Hrvatska konferencija:	www.adventisti.hr ;
Savez Finskih crkava:	www.adventist.fi ;
Poljska unija:	adwent.pl ;
Istočno-poljska konferencija:	www.adwentysci.org.pl ;
Južno-poljska konferencija:	www.poludnie.adwent.pl ;
Zapadno-poljska konferencija:	www.zaufanie.pl ;
Britanska konferencija:	www.adventist.uk ;
Irska misija:	adventist.ie ;
Severno-engleska konferencija:	nec.adventist.uk ;
Škotska misija:	adventist.scot ;
Južno-engleska konferencija:	sec.adventist.org.uk ;
Velška misija:	wm.adventist.uk ;
Njubold koledž:	www.newbold.ac.uk .

Metod postavljanja cilja u prikupljanju darova pomoći će vam da usmerite pažnju na svetsku misiju i povećate sedmične misijske darove. U svom razredu postavite cilj za sedmični misijski dar. Pomnožite taj iznos sa 14, predviđajući dvostruki iznos za Trinaestu subotu. Podsetite članove svog subotnoškolskog razreda da njihovi redovni sedmični darovi potpomažu misijsko delo svetske Crkve i da će jedna četvrtina darova Trinaeste subote otići direktno za projekte u Trans-evropsku diviziju. Ohrabrite vernike da Trinaeste subote udvostruče ili utrostruče svoje uobičajene darove. Prebrojte dar i objavite iznos koji je prikupljen u Subotnoj školi

Grenland

TRANS-EVROPSKA DIVIZIJA

UNIJE	CRKVE	GRUPE	VERNIŠTVO	POPULACIJA
Jadranska	80	4	3,400	8,769,000
Baltička	87	8	5,437	6,147,000
Britanska	309	113	43,754	74,951,000
Danska	40	1	2,349	6,087,000
Finska	58	9	4,115	5,624,000
Mađarska	109	21	5,009	9,577,000
Holandska	59	15	6,218	17,989,000
Norveška	59	2	4,538	5,581,000
Poljska	118	33	5,995	37,565,000
Jugoistočna evropska	207	6	6,613	14,112,000
Švedska	32	7	2,954	10,564,000
PRIPOJENA POLJA				
Kiparska regija	3	1	147	1,005,000
Grčka misija	11	4	455	9,935,000
Islandska konferencija	6	1	512	388,000
UKUPNO:	1,178	225	91,496	208,294,000

PROJEKTI:

- 1 Obezbeđivanje centara za pružanje podrške „SafeSpace2B“ u školama u zajednici u Engleskoj
- 2 Obnovu zgrade crkve Prilaz u Zagreb u Hrvatskoj
- 3 Proširenje škole KOMPAS, prve adventističke osnovne škole u Poljskoj u Podkovoju Lesni
- 4 Osnivanje Porodičnog misionorskog centra – crkve OIKOS u Helsinkiju u Finskoj

